

סיגט

(הונגרית: Sziget; רומנית: Sighetul Marmatiei [סיגטול מרמציאי]; השם המלא בהונגרית: Marmarossziget [מרמרושסיגט]). עיר בטרנסילוניה הצפונית שב-1940-1944 היתה בשליטת הונגריה, בירת נפת מאראמארוש (MARAMAROS). קהילה יהודית מאורגנת היתה בס' למן אמצע המאה ה-18. ס' היתה מרכז לחרדים ולחסידיים. ב-1941 גרו בס' 10,144 יהודים, שהיו 39.1% מכלל תושביה. אותה שנה גורשו יהודים רבים שהוגדרו כ'עויינים' לקמיניץ-פודולסקי ובסוף אוגוסט 1941 נרצחו שם.

נפת מאראמארוש היתה חלק מטרנסילוניה הצפונית שבספטמבר 1940 נלקחה מרומניה וסופחה להונגריה. ואולם, יהודיה חוסלו עם יהודים מקרפטורוס ומצפון-מזרח הונגריה. באפריל 1944 הוקם בס' גטו ובו רוכזו כ-13,000 יהודים מס' ומכפרים במחוזות הסמוכים: דראגומירסטי (Dragomiresti [הונגרית: Dragomerfalva], אוקנה-סוגאטג Ocna-Sugatag [Aknasugatag] וויזל-דה סוס (Viseul-De Sus [Felsoviso])). הגטו היה בשני רובעי פרברים של העיר, שבהם התגוררו יהודים משכבות דלות. הצפיפות בגטו היתה כה רבה, עד שבכול חדר גרו כ-20 נפש. המשטרה המקומית היתה אחראית לשמירה בגטו ואליה נוספו 50 שוטרים שהוצאו ממישקולץ (Miskolc). מפקד השוטרים, הקולונל שארוארי השתתף בעינויי היהודים שנועדו להניע אותם לגלות היכן החביאו את חפצי הערך שלהם. המועצה היהודית (Zsido Tanacs), שבראשה עמד הרב שאמו דנציג, היתה מופקדת על ניהול הגטו. לאחר גירוש היהודים לאושוויץ בארבעה משלוחים בין 16 במאי 1944 ל-22 במאי באותה שנה, חוסל הגטו.

ב-1947 עדיין היו בס' 2,308 יהודים, וביניהם ניצולים מן המלחמה ומספר ניכר של יהודים שהגיעו מאזורים אחרים ברומניה, שאליה חזרה ס'.